

hostivický měsíčník

ROČNÍK 18

ČASOPIS HOSTIVICKÝCH OBČANŮ

ČERVEN 1991

Z OBSAHU ČÍSLA:

- ZAMYŠLENÍ PO AUKCÍCH
- JESLE KONČÍ
- JEŠTĚ ARGAS
- AKCE SEMAFOR ANEB OTEVŘENÝ DOPIS, VÝZVA A **DEMONSTRACE** ZA BEZPEČNOST CHODCŮ
- HÁJEK PO ROCE
- HOSTIVICKÉ GRUNTY
- Z POLICEJNÍHO DENÍKU

BEZ ZVÝŠENÍ CENY

JEŠTĚ **PŘÍLOHA** S TÍMTO OBSAHEM:

- AUKCE NA OKRESE PRAHA-ZÁPAD
- ÚŘAD PRÁCE A NEZAMĚSTNANÍ
- O LITOVICKÉ TVRZI

*Zdalipak se poznají?
Chodili do jeslí v roce 1972.*

PO AUKCÍCH

Jak je to s tou privatizací? Město se přece musí postarat, aby v Hostivici byla prodejna zeleniny, pedikérská služba, pekař a všechno, co lidé potřebují! Ano, ve svých tichých úvazích, vzrušených rozhovorech i kategorických prohlášeních o přeměně sítě obchodů a služeb v Hostivici používáme nejčastěji otazníky a vykřičníky. Bude dobře si na toto téma říci i na stránkách Hostivického měsíčníku.

Především je dobře si uvědomit, že bylo mnohem snažší zničit to, co v Hostivici před 40 lety bývalo, než z toho, co máme dnes, udělat lidem sloužící a současně prosperující místní trh. Pamětníkům není třeba říkat, co všechno bylo v Hostivici dříve ke koupi a jaké služby nabízeli řemeslníci. Mladší čtenáře odkazují na seriál z pera pana Pelce, s nímž jsme před časem podnikli v našem časopise pomyslnou procházku Hostivicí 30. let.

Vzpomeňme si také, že jsme ještě nedávno takřka na každém plenárním zasedání národního výboru bědovali nad mizerií "distribuce" a služeb. Marně. Všechno zůstávalo při starém. Nejvýše se některý podnik integroval nebo zase pro změnu desintegroval. To nejpodstatnější - iniciativa lidí byla doslova udupána. A tak jsme si všichni zvykli, že má úřad zařídit to, co se v normální společnosti zařizuje samo.

Zelináři, pekaři, prodavači bot i všeho ostatního jsou všude tam, kde mají šanci se svou činností uživit. Že to tak není automaticky a hned po prodeji provozních jednotek bývalých státních organizací na probíhajících aukcích je přece naprosto pochopitelné. Není možné, a zákon to činí jen v případě základních potravin, nutit vydražitele, aby pokračoval v činnosti, kterou nepovažuje za perspektivní a myslí si, že bude mít úspěch s docela jiným zaměřením. Zdůrazňuji to "nepovažuje a myslí si". Jeho úvaha totiž nemusí být správná. Ale to je jen jeho riziko. Jestliže se zmylí, začne se brzo zajímat o opomíjenou činnost někdo jiný. Možná na stejném místě, možná jinde.

Bude to pochopitelně nějaký čas trvat, než se vše tímto způsobem srovná, jak je to v zemích s fungující ekonomikou a jak to už bylo třeba také v této zemi. A nebude ten čas právě příjemný. Kdo představoval dům,

dobře ví, co se po dobu přestavby musí překousnout, zvláště když ten starý dům byl na spadnutí.

Nejhorší na celé věci je, že už nebo ještě neumíme či spíše nechceme dělat to, co bylo samozřejmé třeba pro pana Jareše, když začal prodávat v Litovicích. Časně zrána, když ještě všechno spalo, ujížděl na kole, teprve později autíčkem, do Prahy, aby měl čerstvé zboží. Tak to ale dělali všichni, chtěli-li se uživit. Zavřít krám pro přejímku zboží nikoho ani nanapadlo. Rozhánět se smetákem půl hodiny před zavřením, aby všichni viděli, že mají odejít - to by udělal jen ten, kdo by chtěl zkrachovat.

Teď ještě z docela jiného konce. Možná některým lidem nejde do hlavy, proč se v aukci prodala samoobsluha Na pískách, zatímco ostatní se stále neprodávají. Nebo proč se netýká privatizace dalších služeb. Nechci-li probírat jeden případ po druhém, je vysvětlení zcela prosté. Nejsou vyjasněna práva bývalých vlastníků, přesněji jejich dědiců, a to nejen vlastníků provozoven, ale i budov, v nichž jsou umístěny.

Pokud jde o nákupní středisko na Husově náměstí, je odsun privatizace způsoben postojem ministerstva obchodu ČR, které hledá a nalézá stále nové důvody, proč prodeji některých obchodních jednotek bránit. V našem případě jsou tím důvodem učni. Okresní komise pro privatizaci Praha - západ je ovšem přesvědčena, že by i soukromí vlastníci větších obchodů uměli učně využit. Vždyť tomu tak vždy bývalo.

S. P.

P. S.

Stále se něco mění a něco děje. Předcházející řádky jsou z poloviny května. Těsně před uzávěrkou je už ledacos jinak. Příjemné je, že zelenina se v Hostivici opět prodává. Dokonce na dvou místech.

Méně příjemné je, že vydražitel samoobsluhy Na pískách v zákonem stanovené lhůtě prodejnu nezaplátil. Konec konců ani nemohl. Předcházející vedení s. p. Potravinu neuznalo za vhodné po půldruhou desítku let dokončit kolaudační řízení. Současné vedení s. p. Potravinu něco takového vůbec nepředpokládalo. Opět jedno poučení, jaké nepořádky mohly být a také byly zcela běžné v tak základních věcech. To je důvod, proč se samoobsluha Na pískách prodává podruhé a proč bude nakupování potravin na přelomu června a července zřejmě obtížné. Ale podobné situace jsme už zažili. Věřme, že tentokrát to bude naposled.

JESLE KONČÍ

Hostivické jesle končí. Jdi a napiš něco o nich, řekl mi můj redakční kolega. Možná netušil, jak těžké to bude. Víím, že náklady na provoz jeslí jsou vysoké a budou ještě vyšší a že si jejich provoz při nejlepší vůli nemůžeme dovolit. Budovu bude město vracet původnímu majiteli. Nájem, který by zde bylo třeba platit, je odhadován na 80 tisíc Kčs za rok /na tomto místě se omlouvám za chybně uvedených 800 tisíc v č. 3/91 HM/, rozpočet na provoz jeslí byl 172 tisíc ročně, vzhledem ke zdražení paliva atd. by bylo nutno počítat s jeho zvýšením. To všechno jsou nezvratná fakta. Víím také, že ne všem dětem brzké odloučení od maminky a pobyt v kolektivu prospíval. To by ale byl námět na diskusi, do které se rozhodně nechci pouštět. Jesle byly důsledkem ekonomiky státu, která potřebovala stále více pracovních sil. A na druhé straně byly jesle významnou pomocí pro mnohé mladé rodiny, které bez výdělku ženy by jen ztěžily potřeby výdaje. Žel, tento druhý důvod ještě zřejmě dlouho potrvá.

Abych se odpoutala od obecných úvah, navštívila jsem hostivické jesle a s paní Evou Rochusovou, která zde pracuje od roku 1956 a od téhož roku má celý chod jeslí na starosti, jsme začaly vzpomínat. Probíraly jsme se fotografiemi, kterých je za ta léta bezpočet a věřte nebo nevěřte, paní Rochusová téměř bez zaváhání nazývala ty malé špunty na fotografiích jmény, ještě teď, třebaže některé po dvaceti či třiceti letech. A co je nejvíce fascinující, o všem, o čem je ve spojitosti s dětmi řeč, mluví s velkým zaujetím a láskou k dětem a k tomuto povolání je prodchnuta celým jejím vyprávěním.

"Víte, my jsme vždy všechno dělali tak jako doma. Chtěli jsme, aby se zde děti cítily co nejlépe. A jaký byl vývoj jeslí? Jesle byly založeny v roce 1953. K dispozici bylo přízemí vily. V patře budovy byl do roku 1958 byt rodiny Staňkových. V roce 1954 se Staňkovi vystěhovali a celé patro bylo zadaptováno pro mateřskou školu. V těch letech byla kapacita jeslí 25 dětí, průměrně jich zde bývalo 15 až 18. Peněz na vybavení tenkrát bylo málo, od samého začátku provoz jeslí financoval národní výbor. Ale my jsme nikdy zbytečně neutráceli. Vzpomínám si, že jsme dětem zašivali punčocháče, každý kousek oblečení byl

maximálně využíván a zacházeli jsme se vším jako doma. Nikdy jsme nažádali o zvýšení rozpočtu, vždy jsme se snažili vyjít s penězi, které jsme měli k dispozici. Za ta dlouhá léta, od roku 1953 do letošního roku prošlo hostivickými jeslemi téměř 570 dětí. I personál se během let měnil a střídal. Některé "tety", jak důvěrně a domácky děti své opatrovatelky nazývaly, zde působily déle, jiné tu byly jen krátce.

Zleva doprava:
Jitka Klaisnerová, Eva Vališová, Zuzana Nohejlová, Helena Šprunková, Eva Rochusová, Ivana Šafránková, Věra Fáberová a Marie Černá.

Od roku 1953 tu pracovaly paní Jarmila Kalinová, paní Vlasta Horáková a paní Josefa Kletečková.

Snad nejdéle /kromě paní Rochusové, která tu letos dovrší 35. rok svého působení/ tu pracovaly paní Květa Kostřížová /23 let/, paní Miluše Jandová /20 let/, paní Věra Fáberová /17 let/, paní Ivana Šafránková /15 let/, paní Helena Šprunková (13 let) a paní Marie Černá, která v jeslích vařila celých 13 let."

A já nemohu nezapomenout léta 1973 - 74, kdy také náš Michal "chodil do jeslí". Ty uvozovky proto, že jsem ho pochopitelně vozila na kočárku. Na toto období mám jen ty nejhezčí vzpomínky. Měli jsme to štěstí, že Michal pobyt v kolektivu docela dobře snášel a když měl jednu anginu a poprvé měl brát penicilin, chtěl, aby mu ho dávala jeho "teta" Dáša, tedy paní Dáša Malá, kterou měl moc rád. Neocenitelné bylo, že do jeslí jsme chodili opravdu jako do rodiny, nikdy jsem neměla pocit, že některá z "tet" by byla nervózní nebo špatně naladěná.

Myslet si, že starost a péče o děti nevyčerpá a neunaví by byla přinejmenším naivita. Ztěžší si umíme představit, jak velké úsilí je třeba k překonání snad nejnáročnějšího období v jeselském životě dětí, totiž období, kdy si dítě přivyká na život v kolektivu, je vytrženo z dosud známého prostředí a stýská se mu

po mamince a jeho "teta" si ho musí především získat, aby jí důvěřovalo.

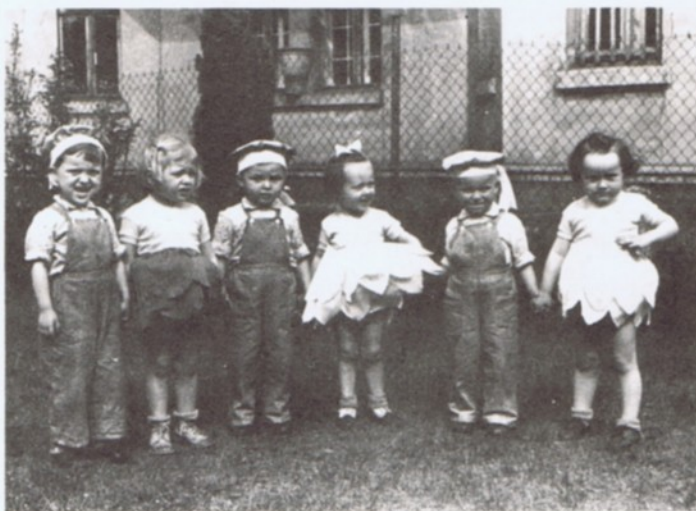
Vraťme se ale znovu k budově jeslí. Během let byla provedena generální oprava ústředního topení, instalován nový rozvod elektřiny po celé budově, bylo zrekonstruováno cca 100 m² stropů, vybuďovala se nová kanalizace, zre-vovaly se sklepy, byla přeložena střešní kryti-na, dům má nové okapy, vyzdívaly se zárubně, byly položeny nové, kvalitní podlahové krytiny. Kdyby se byl býval každý uživatel staral o svěřený majetek jako paní Rochusová v případě hos-tivických jeslí.

Dům je v naprostém pořádku. A to jste si zatím přečetli jen výčet stavebních úprav a oprav. Co teprve kdybyste mohli vidět interiér a všechno vybavení, které je tu pro děti k dis-pozici! To by na vás možná také padl smutek, tak jako se to stalo mně. Vždyť právě teď, v posled-ních letech, po vystěhování mateřské školy v roce 1987, jsou jesle v ideálním stavu. Jejich kapacita byla rozšířena na 35 dětí a je tu téměř vše, co je zapotřebí. Děti mohly být rozděleny do skupin podle věku, k tomu je uzpů-sobené vybavení heren, k dispozici je tu také hezká minitělocvična, všude čisto, útulno. I když ve chvíli, kdy jsem celý dům procházela, tu děti už nebyly, jako by tu i bez nich bylo veselo a milo. Uvědomila jsem si, jak mnoho na člověka působí prostředí.

Už chápete, milí čtenáři, proč se mi zpracování tématu "konec jeslí" zdálo od po-čátku tak těžké? Co je platné, když si znovu opakují ekonomickou nezbytnost tohoto řešení a naprosto jasně a srozumitelně zdůvodněnou a vyčíslenou finanční stránku věci. Co je plat-né, když si racionálně říkám, skončilo jedno období péče o děti a zřejmě to pro ty nové a další děti bude lepší, když budou déle u ma-minky. Moc bych jim to přála. Toho tísnivého pocitu se stejně nezbavuji. Nepomáhá ani zjištění, že takhle dopadají téměř všechna jeselská zařízení na našem okrese a samozřej-mě i jinde. 30. června 1991 se dveře jeslí uzavřou. Některá vybavení, hračky a různé po-můcky převezme mateřská škola a zvláštní ško-la. Ostatní inventář bude rozprodán v dražbě, přednost při koupi budou mít případní zájemci o zřízení mikrojeslí.

Co zbývá? Poděkovat paní Evě Rochusové a všem ženám, které tu kdy pracovaly a které svoji práci vykonávaly s láskou, obětavostí a poctivostí a pro které nebylo toto povolání jen pouhým zaměstnáním.

A. K.

A tyhle děti chodily do jeslí v roce 1956!

JEŠTĚ AGRAS

Před měsícem jsem napsal několik, jak dnes vidím, velmi naivních řádků o sporu Agrasu a. s. a Transmobilu, takto družstva, jež vzešlo ze stejného lůna, JZD Čs. sovětského přátelství v Chýni.

Od té doby už víme o věci pro občany Hostivice nejpodstatnější mnohem více, i když stále ne dost, abychom dohlédli na dno rendlíků, v nichž se v tajuplné kuchyni KSČ všechno peklo. Co tedy víme? Víme, že moudrá strana rozhodla ve 2. polovině 50. let, že da-ruje část majetku státu svým milým, ale stále ne-duživým dětičkám - jednotným zemědělským družstvům. Ta před tím spapala jiný dárek - konfiskovaný a nuceně propachtovaný majetek i majetky těch, kdo ač neradi, museli do družstva vstoupit a sdružit tu svá pole, stro-je, stáje i dobytek.

Na okrese Praha-západ dostala v roce 1957 družstva majetek za desítky miliónů korun. Udělalo se to docela šikovně. Nejprve se pře-vedl administrativní dohodou ze státního stat-ku na ONV Praha-západ a pak se půda přiděli-la do bezplatného trvalého užívání zcela zdar-ma JZD, zatímco budovy se "prodaly". Uvozovky tu nejsou omylem. Už víme, že v Hostivici za-platilo JZD za kravín /objekt, o nějž vede spor Agras a Transmobil/, zámek a okolní budovy, Červenou síň /budova později prodána ČTK/ i další objekty dohromady 39 000 Kčs. V pře-dávacím protokolu mezi státním statkem a ONV je však uvedena pořizovací hodnota 5 642 453 Kčs. To je zřejmě cena i tak značně nižší než cena skutečná. Byl to tedy pro hostivické JZD dárek vskutku královský. Proč to všechno píší. Proto, abychom si všichni uvědomili, kde jsou

kořeny současných trampot, které máme tendenci klást za vinu panu Klausovi a "jeho reformě". Způsobem, který vidíme, když ovšem chceme, na vlastní oči, jsme v minulosti rozdali a prohodpodařili co se dalo. Dál už není kde brát a co dávat a tak prožíváme kocovinu. Tolik k minulosti. Jen snad je ještě třeba otevřeně říci, že velkorysému rozdávání za účelem prohodpodaření a devastace musela předcházet krádež. O jednom konkrétním případě krádeže víme všichni, protože šlo o státní majetek, v jiných případech se musí ozvat jmenovití vlastníci. Teď už mají oporu v zákoně.

A teď k současnosti. Mnohamiliónový majetek získaný před lety doslova za hubičky se teď rozhodnutím členské schůze JZD stává majetkem akciové společnosti Agras. Nevím, zda se s tím z hlediska práva dá něco dělat. Zřejmě asi nikoliv, a bylo by to nepochybně stejné, i kdyby pánové Kohout a Málek zaplatili ONV Praha - západ v roce 1967 jen 1 Kčs. Ale i tak je určitě dobře, když budou lidé v Hostivici a okolí vědět, jak firma Agras k bohatství přišla a kde je jeden z kořenů zaostávání naší země za Evropou. Přece jen mi to nedá a kladu Okresnímu úřadu Praha - západ ještě tyto otázky:

Doložila firma Agras, že její právní předchůdce - JZD Hostivice - kupní cenu 39 000 Kčs skutečně zaplatil? Důkazní břemeno přísluší, nemýlím-li se, jí. Počínal si nabyvatel v souladu s podmínkami, které jsou ve smlouvě uvedeny? To znamená, že měl opravovat a uchovávat budovy a pro jakoukoliv změnu stavebního stavu si vyžádat písemný souhlas ONV. Pokud to mohu posoudit, takové podmínky dodrženy nebyly, a to v mnoha případech.

Nelze odejmout právo hospodaření k pozemkovým parcelám, na nichž stojí budovy, jestliže už dávno JZD /dnes Agras/ budovy nepotřebuje k účelu, k němuž je stát postoupil a jsou pro něj dnes prokazatelně pouze prostředkem k získávání finančního prospěchu? Zda oprávněného, nechť posoudí každý sám.

S. P.

ÚŘEDNÍKŮV ROK

Ano, knihu s tímto názvem jsem se rozhodl napsat. Ilustrovanou, abych to lépe zvládl. I když si nemyslím, že by to bylo něco těžkého. Takovou knihu píše přeci sám život. Stačí si to jenom zapsat. Jak úřadujeme. Kupříkladu inkaso. Chodily nám dvě účtenky. Televize a

noviny na mé jméno, elektřina ještě na jméno otce, Vladislava. Nechávám přepsat elektřinu na jméno moje. Výsledek, přichází účet elektřiny na Jana a televize a noviny na Vladislava. Komédie? Kocourkov? Spíš tragikomedie. Záležitost likvidují až v Nuslích. Den v tahu.

Původně se má kniha měla jmenovat "Socialismus a alkoholismus". Nejsem jistě sám, kdo po marné a zbytečné pouti od rána po úřadech, skončí nakonec v hospodě. Žízeň dostávám už když některé ctihodné budovy pouze vidím. A jakmile spatřím některého z mých oblíbených ouřadů či ouřednic, dostávám chuť na raký. Ale změnila se doba, měním i název knihy. "Úředníkův rok". Doba se změnila, úřední šiml řehtá vesele dál. Směje se nám do očí. To, jak s námi poplatníky úřad zachází, se rovná v mnoha případech hrubým urážkám. Ta nadutá a drzá byrokracie. Jak dlouho ještě budeme nuceni snášet ignoranství úřadů, správ či organizací, tohoto neprůstřelného dědictví vrcholného bolševizmu? Úřad, to je pán. Jsou tam zaměstnání většinou nadlidé. Nóbl rasa. Pologramotnost je požadována. Lenost je doporučením. Schopnost na závalu.

Dlouho mi byla vysvětlována špatná funkce administrativního aparátu ve vztahu ke mně jakousi vyjímečností a řídkým výskytem mého povolání. Jenže nyní na úředních místech, kde jsem dříve potkával pouze kolegy ze svobodných povolání a rómské spoluobčany, se setkávám s mnoha začínajícími podnikateli a soukromníky. Potěš pánbůh. Chudáci. Ale co neboží ouřadové? Ti teď jakoby měli začít pracovat. Ale brání se statečně a vytrvale. Nejdříve zaměstnají dokonale nás. Nechápu potíže s nezaměstnaností. Český úřad zaměstná milióny lidí. Řeší snadno nezaměstnanost ve světovém měřítku. On je totiž tou hlavní produktivní silou na Zemi. Zvonkoští by žasli. Ale nejsme snad my tak trochu jeho zákazníci? Není úřad pro nás, ne my pro něj? Na jeden den restaurátorské práce strávím jeden den přípravou a sháněním materiálu a jeden den po úřadech!!! Musím stejně jako v případě potřeby kvalitního materiálu shánět na kvalitního úředníka devizové prostředky? Máme ty nafmrněné dámy snad platit zlatem? Voláme po možnosti výběru lékařů. Budu v mnohem lepším psychickém stavu, jestliže si místo psychiatra budu moci zvolit schopného úředníka.

Jen za leden jsem ztratil nebalostí naší administrativy šest pracovních dnů. Kdo mi je zaplatí? Okresní zpráva sociálního zabezpečení? Děkuji, necnci. Rád bych totiž její péči přežil. Péči ze zákona povinnou. Tedy povinně placenou z mých výdělků. Pojistit se jinde je proti zákonu. Je-li tudíž tato správa takto jedinečná,

může si dovolit ledasco. Kupříkladu poslat pří-
davky na děti a vyrovnávací příspěvky naší ro-
dině za šest měsíců v pořádku pouze ve dvou pří-
padech. To je prosím 67 % zmetkovitost výkonu!
Svůj excelentní výkon zakončuje tato správa o-
známením o zastavení výplaty rodinných příspěvků
na děti z důvodu mého údajného neplacení pojiš-
tění /mimochoodem zaplaceného již v březnu/.
Toto mi oznámí úřad dne 15. 2. 1991, stejný úřad,
který mi 24. 1. 1991 vystavil potvrzení o zapla-
cení pojistného pro potřeby odpisu z daní. Co
by udělali ve fabrice s dělníkem, který by vy-
kazoval dlouhodobě takto špatnou práci? Ano,
špatnou práci. To je komunistický přežitek, my-
slet si, že když něco zvorá úředník, tak se nic
neděje. Ať zaplatím či nezaplatím, je to jedno.
Peníze nedostanu já, ne úřad výplatu. Nemá snad
tato správa též pracovní povinnosti ze zákona
vyplyvající? Nebude-li organizační a administra-
tivní práce konána řádně, nehneme se v této
zemi z místa. Ale ÚŘAD má čas. Čeká na chybu,
a tu každý z nás jednou udělá. A tehdy přichá-
zí slavná chvíle úřadu. Vidíš, hlupáčku, jak
jsem nezbytný a nepostradatelný? Tak tedy mlč
a nestěžuj si.

Všichni se musíme učit a nebylo by na ško-
du, kdyby to zkusil i velký byrokrat. Lépe úřed-
ničit neznamená přece víc. To může být klidně
méně. Mohl by si ještě pamatovat z politických
školení - "Učit se, učit se, učit se". Mně zní
hlavou ale jiné heslo. "Máme toho dost!" Mám
toho dost.

Jestliže řeknu, že nemám úředníky rád, mů-
že někdo dle pravdy namítnout, že jsem se
s úřednicí oženil. Je však též pravdou, že jí
občas natluču.

Jan Turský

20. 2. 1991 zase den v tahu...

NA ZAMYŠLENOU

Zdá se, že jsme po počátečních rozpacích pře-
ci jen dokázali nabídnout našemu partnerskému
městu v SRN přitažlivý program spolupráce. Pan
starosta z Windischeschenbachu přijíždí do Hos-
tovice často a rád a vozí s sebou také sympa-
tickou ředitelku tamní základní školy, paní
Schieslovou. Naše děti si nejen dopisují
s německými kamarády, ale chystají se na první
týdenní výlet do ciziny. V říjnu budeme hostit
na oplátku žáky z Windischeschenbachu. Fotba-
listé sehráli první mezinárodní utkání a za-

čátkem června se uskutečnila společná
kulturní akce za přispění umělců z obou měst.

Ale pořád to ještě není ono. Nemohu se
zbavit dojmu, že bychom mohli ze vzájemné ná-
klonnosti vytěžit více, přirozeně nemyslím
finančně, nýbrž kulturně a morálně. Především
je důležité, abychom se sblížili lidsky, po-
znávali kulturní podhoubí obou zemí, zkoumali
rozdílný životní styl u nás a tam. Lépe se
pak odolává komerčnímu pozlátku, které nás
ohromí při povrchní nákupní návštěvě vyspělého
Německa. Máme také co nabídnout. V naší obci
žije několik umělců, jejichž díla by mohla
oslovit windischeschenbachské občany, např.
při výměnné výstavě. Naše děti se učí hrát na
hudební nástroje a windischeschenbachská ško-
la vlastní koncertní síň. Nabízí se příleži-
tost uspořádat společný koncert nebo se ales-
poň zúčastnit školních hudebních slavností,
které naši přátelé pořádají. Máme i matematic-
ky nadané děti, které vyhrávají olympiády.
Proč by jednou tato soutěž nemohla proběhnout
s mezinárodní účastí? Po celém světě se konají
nejrůznější konference mezinárodního i lokál-
ního významu. I naši odborníci, pedagogové,
vychovatelé, ale i architekti, stavitelé apod.
by si podobným způsobem mohli navzájem předá-
vat zkušenosti. Nakonec mi leží v hlavě jedna
myšlenka, jejíž uskutečnění by mě potěšilo
i jako učitelku němčiny. Kdysi se jazykové
schopnosti nejlépe zdokonalovaly pracovním po-
bytem v zahraničí. Myslím, že by se u nás i ve
Windischeschenbachu našli mladí lidé, kteří by
za ubytování a stravu o prázdninách např. po-
hlídali děti, či jinak vypomohli. Získali by
tak zkušenosti a znalosti, které jinak těžko
nabydou.

Možná si teď říkáte: "Ale co ta jazyková
bariéra? Nikdo z nás neumí pořádně německy."
Nemyslím si, že je to neodstranitelná překáž-
ka. Všechny tyto aktivity by nás zároveň po-
sílily v tuze a úsilí zvládnout alespoň jeden
cizí jazyk pořádně. A v samých počátcích se
vždycky pomoc najde. Za sebe ji mohu nabídnout.

Jitka Gabašová

LÁSKA K PŘÍRODĚ?

Odpověď na tuto otázku neznám, povím vám však
na místo toho smutný příběh.

Byla jednou jedna stará městská čtvrť
s oprýskanými domy, neupravenými chodníky
a špinavými dvorky. Uprostřed té nekonečné

šedi rozkvétala malá zahrádka s dřevěným altánem. Děti o něm tvrdily, že je to Karkulčin domek. Jednoho dne si soused nenasyta vzpomněl, že potřebuje další garáž pro své auto. Do oka mu padlo ono malebné zákoutí. O zahrádku sice kdosi s láskou pečoval, ale její pozemek patřil obci. Nic nestálo v cestě. Soused zašel na radnici a už si může chystat stavební materiál. Jen děti budou o něco smutnější. Zmizí Karkulčin domeček a s ním barevné tulipány. Další kousek přívětivé přírody tu nahradí ohyzdný kamenný slepenec. Ptáte se, kde se můj příběh odehrál? Nebudu vás napínat dlouho. U nás v Hostivici, nedaleko spořitelny. Kdybyste se tam chtěli zajít podívat, neodkládejte to, za pár měsíců tu místo dřevěného altánku a tulipánů bude stát neforemná garáž.

J. G.

OTEVŘENÝ DOPIS

Městský úřad v Hostivici
p. starosta JUDr. Zvára

14. 5. 1991

Vážený pane starosto,

obracíme se na Vás ve věci, která nás již delší dobu silně znepokojuje, t.j. dopravní situace v Hostivici. Týká se především přechodu přes Karlovarskou silnici a dále vyřešení silničního provozu před školou v Hostivici. Situaci velmi dobře znáte; chodec přecházející přes Karlovarskou silnici, podobá se štvané zvěři, kličující mezi poměrně rychle jedoucími auty /přes omezenou rychlost 40 km/hod., kterou nikdo nedodrhuje/, silnice je velmi nepřehledná a provoz velmi silný. Přičte-li se ještě celková bezohlednost řidičů vůči chodcům, je přechod přes tuto silnici velmi nebezpečný. Vzhledem k tomu, že zde přechází velký počet dětí, jejichž odhad rychlosti jedoucích aut je velmi omezený, žádáme urychlené řešení této situace. Vše, co bylo řečeno, se též samozřejmě dotýká všech starších osob se sníženou orientací a pohyblivostí.

Naším požadavkem je bezodkladné zajištění dodržování rychlosti 40 km/hod a perspektivně pak /od září nového školního roku/ instalování semaforu vybaveného tlačítky pro chodce.

Druhý problém, situace před školou v Hostivici, žádáme urychleně řešit terénní vlnou na vozovce, neboť to je podle nás jediný způsob, jak donutit řidiče k opravdovému zpomalení.

Doufáme, že pochopíte naši snahu zbavit se věčného strachu, zda to dnes nebude právě naše dítě, které nebude dostatečně obratné při přecházení silnice.

Pro podporu našich požadavků chceme uspořádat řadu akcí. Jedna z nich bude demonstrace matek s dětmi a dalších občanů před radnicí ve čtvrtek 27. června 1991 v 17. 00 hodin. Dále pak to bude demonstrativní zastavení provozu na Karlovarské silnici.

Na dotvrzení tohoto stanoviska připojujeme podpisy všech, kteří se o tyto problémy zajímají a chtějí je řešit.

Za iniciativní skupinu hostivických matek:
Zdeňka Jordánová, Jitka Gabašová, Naďa Hlavsová

Red. pozn.: Pro nedostatek místa nemůžeme podpisy otisknout. K dnešnímu dni, tj. 3.6.1991, je jich 250. Upozorňujeme naše čtenáře, že podpisová akce pokračuje a i nadále můžete svůj podpis na podporu této záležitosti připojit.

VÝZVA VŠEM OBČANŮM

Vážení občané,

souhlasíte jistě s námi, že jako občané tohoto města máme co mluvit do zajištění bezpečnosti na přechodech přes hlavní komunikaci. Jistě souhlasíte, že přecházíme-li přes silnici my a především naše děti, je hlavně naše starost, aby přechody byly bezpečné.

Už bylo dost úrazů a ohrožování životů našich dětí! Podpořte naši snahu svým podpisem i svojí účastí na demonstraci za tyto požadavky. Demonstrace se bude konat ve čtvrtek 27. června v 17.00 hodin před radnicí na Husově náměstí. Podpisové listiny jsou k dispozici v prodejně tabáku, na poště, v drogerii pod nádražím, v prodejně textilu M. Panušky, v samoobsluze Na pískách a v Litovicích.

Iniciativní skupina
hostivických matek

K AKCI SEMAFOR

V současné době je hostivická veřejnost pobouřena neutěšenou situací na našich silnicích. Denně se setkáváme s trestuhodnou agresivitou některých řidičů, neopatrností, nepozorností, nedodržováním omezené rychlosti jízdy a předností v jízdě. Varovná statistika dopravních nehod je některým řidičům asi cizí. Dopravní nekázeň a někdy i nevhodné umístění stromů a keřů, nevhodné stavební úpravy přímo vytvářejí předpoklady pro vznik nebezpečných dopravních nehod (například na sídlišti Na pískách). Hlavním činitelem většiny dopravních nehod je však řidič. Kdyby každý prožil jen nepatrnou část bolesti, kterou způsobí druhým, dopravní nehody by určitě ubyly. Akci Semafor bych doporučoval doplnit o výzvu hostivickým řidičům: "Jezděte tak, aby pod koly vašich automobilů neumíraly nevinné děti, nevinní lidé."

Václav Pasák

Z POLICEJNÍHO DENÍKU

Pozdě bych honit, může si říkat řidič osobního automobilu, který 27. 4. 1991 kolem 16. hodiny projížděl pravotočivou zatáčkou na Karlovarské silnici v Hostivici. "Řidič nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem a havaroval vlevo mimo vozovku", zní příčina i důsledek jeho výkonu. Anděla strážného měly dvě kolemjdoucí osoby, které byly při havárii naštěstí jen lehce zraněny. Sobě řidič způsobil škodu za 70 000,- Kčs.

Na skládce hoří Favorit, bylo oznámeno na OO VB Hostivice ve 4.30 hod. dne 6. 5. 1991. Jednalo se o skládku mezi Hostivicí a Chýní a Favorit byl bez státní poznávací značky. Požár vozidla byl úmyslně založen a po pachateli i majiteli se pátrá.

Ani trezor neochránil peníze a. s. AGRAS - Chýně. 24 000,- Kčs zmizelo z plechového trezoru v kanceláři vedoucího kuchyně a. s. AGRAS v Chýni dne 10. 5. 1991. Zloděj peníze ukradl a trezor ani jeho zámek přitom nebyl poškozen.

Do hospody na kole, z hospody pěšky musel občan, který si večer 19. 5. 1991 zajel na kole na pivo do restaurace na Brvech. Během pouhé půlhodiny mu kolo někdo ukradl. Pivo ho tak přišlo cca na 1 700,- Kčs.

V pět ráno se vloupal do samoobsluhy a v pět večer už seděl, dalo by se stručně říci o pachateli, který se 21. 5. 1991 vloupal do prodejny potravin na sídlišti Na pískách v Hostivici. Příslušníky OO VB Hostivice byl V. M. rychle zadržen a vloupání, při kterém rozbil v samoobsluze dvě výlohy a uvnitř poškodil a zničil různé potraviny, mu bylo prokázáno. Prokurátor na něho uvalil vazbu a příslušníci ho šupem dopravili do vězení.

Už i v Mírové ulici se krade. Vloupání do služebního osobního auta zaparkovaného v Mírové ulici v Hostivici - Litovicích bylo ohlášeno ráno v 8.00 hod. dne 22. 5. 1991. Pachatel rozbil okno levých zadních dveří, vlezl dovnitř a ukradl autorádio s přehrávačem a 3 mg kazy. Způsobil škodu za 4 480,- Kčs.

A. K.

ZPRÁVY Z RADNICE

Od 15. 6. 1991 až do odvolání platí vyhláška městské rady v Hostivici o hošpodaření s vodou. Vyhláška zakazuje používání vody z veřejného vodovodu a ze všech zdrojů podzemních vod včetně soukromých studní k mytí aut, kropení zahrad a jiným účelům, jež nesouvisejí se základními potřebami obyvatelstva. Porušení zákona může být postiženo jako přestupek pokutou ve výši 1 000,- Kčs.

Starostové z obvodu působnosti hostivického městského úřadu se sešli koncem května v Hostivici, aby se poradili o společném postupu při třídění odpadu. Dohodli se, že objednájí jednotné kontejnery na čiré a barevné sklo, baterie, spreje apod., plasty a konzervy. Kdy a kam budou kontejnery rozmístěny u nás v Hostivici, čtenářům ještě sdělíme. Zatím upřesňujeme, že stále se mohou hlásit podnikatelé a organizace, jež se chtějí sběru výše uvedených druhů odpadů ujmout.

Městský úřad v Hostivici přijme stavebního technika pro stavební úřad. Nástup podle dohody. Požadavek ÚSO vzdělání a praxe v oboru. Informace na městském úřadě.

Víte kolik počítá Lucernafilm za půjčení filmové kopie na jeden den? Za dětský film 150,- Kčs, za film pro dospělé 250,- Kčs nebo 350,- Kčs. To se samozřejmě při převážné

většině filmových představení u nás vůbec nevybere. Připočtete další náklady na mzdy, provoz budovy a budete se tázat, zda si vůbec můžeme kino v Hostivici dovolit?

PROČ?

Zdvořilá žádost Městskému úřadu v Hostivici

Ode dne, kdy byly neznámo proč odstraněny z Litovic kontejnery na láhve a skleněné stře-
py, tvoří se na jejich místech, tj. u restaura-
ce U litovické tvrze a u samoobsluhy ve Šver-
mově /nyní Litovické/ ulici velmi neladné sklád-
ky. Bylo by velmi záslužné tyto skládky odstra-
nit a místo kontejnerů tam dát alespoň popel-
nice.

Na návsi, nesoucí nabubřelý název náměstí
Prvního máje, je ve směru do ulice U sádek
hluboká jáma, ve které se téměř po celý rok
drží voda. Bylo by zapotřebí tuto jámu zavést
aspoň šatolinou, když už není možné upravit
asfaltový povrch.

Jsou tyto skutečnosti Městskému úřadu
známy?

- r.

Red. pozn.: Jak nám telefonoval autor tohoto
příspěvku, hromadí se odpad na místech, kde
bývaly kontejnery, je již uklizen. O dalším
umístění kontejnerů se dočtete na jiném místě
listu. Jáma na nám. Prvního máje zatím zůstává.

HÁJEK PO ROCE

Vzpomínáte si ještě na setkání občanů z naše-
ho širšího okolí v Hájku? Byla to první
červnová neděle. Sešli jsme se tu i s dřívěj-
ším představeným františkánských řeholníků
Hájeckého kláštera. Dnes už víme, že Františ-
káni dostanou klášter zpátky.

Český kronikář z konce 17. století Jan
František Beckovský píše ve své Poselkyni sta-
rých příběhů českých: "Dvě míle za Prahou k zá-

padu slunce stojí malý les, k němuž se přes
Bílou Horu od obory královské, Hvězda zvané,
jde i jede, a jmenuje se on ten les Hájek ..."

Lesík založil roku 1589 na svém pozemku
hrabě Gotthard Florian Žďárský ze Žďáru, rada
Rudolfa II., hejtman Slánského kraje a pán na
Červeném Újezdci, v Jenči a Hostivici. Gott-
hardův syn Jan s chotí Kateřinou Škrovatkou
ze Škrovat zemřeli v mladém věku a zanechali
sedmiměsíčního synka Floriana Jetřicha. Ten
později přestoupil ke katolictví a oženil se
s Alžbětou Koronou, dcerou Jaroslava Bořity
z Martinic. Manželé vykonali pouť do Itálie
a v Loretánské svatyni slíbili, že když se
dočkají dědice, postaví v Čechách podobnou
kapli, jakou zhlédli u Adrie. Roku 1623 zapo-
čali se stavbou v Hájku, za pouhý rok byla
dokončena. Umístili v ní sošku Panny Marie
loretánské přivezenou z Itálie. Nedaleko kaple
postavili poustevnu, tam umístili mnicha pově-
řeného péčí o kapli. Vysvětil ji pražský arcib-
iskup kardinál Arnošt Harrach a vyžádal si
na římském papeži Urbanovi VIII. pro Hájek
různé církevní podpory. Různí lidé, kteří se
uzdravili z nemocí, přinášeli do Hájku vzácné
dary.

Když se ukázalo, že kaple nemá přesně
stejnou podobu jako italský vzor, dal jí hrabě
Florian roku 1630 zbořit a vystavět novou.
V květnu 1632 vyprostil Albrecht z Valdštejna
Prahu ze saského obležení a na poděkování dal
v Hájku sloužit mše, jichž se osobně zúčastnil.

Floriánův syn František Adam Eusebius
získal pro Hájek tři františkány z Jindřichova
Hradce. Zpočátku je ubytoval v malé doškové
poustevně, ale roku 1663 položil základní kámen
budoucího kláštera. Jako stavitele získal Karle
Luraga a Jana Dominika Orsiniho za odměnu 4500
zlatých v penězích a za pivo v ceně 200 zlatých.

Stavba pokračovala pomalu, protože Ra-
kousko se muselo bránit proti tureckým nájez-
dům. Když hrabě František Adam Eusebius roku
1670 jako svobodný muž bez potomků zemřel, byl
pohřben v chrámu svatého Víta v Praze, ale
jeho srdce bylo podle jeho přání pochováno
v hájecké kapli.

Ve stavbě kláštera pak pokračoval hrabě
Maxmilián Valentin z Martinic. Dal přenést do
Hájku obraz Panny Marie Pomocné a poručil pro
něj vystavět nový oltář uprostřed severního
ambitu. Stavbu celé budovy dokončil až hrabě
Jaroslav Bernard z Martinic roku 1681. Mezi-
tím byly vykopány dvě studně a zřízena klá-
šterní zahrada.

Hájek se stal známým poutním místem, o ma-
riánských svátcích tam přicházela četná procesí

z okolních vesnic i měst, ale nejslavnější bylo procesí pražské, vypravované z Týnského chrámu. Počátkem 18. století byl klášter ohražen zdí.

V době ohrožení morem přicházela do Hájku ze všech okolních obcí prosebná procesí. Na nově zřízený oltář svatého Františka byl umístěn obraz slavného malíře Petra Brandla. Oslav stého výročí založení kláštera se vedle mnoha vzácných hostů zúčastnil i císař Karel VI.

V letech 1720 - 1724 bylo na cestě z Prahy do Hájku vystavěno celkem dvacet kapliček. Vévodkyně Anna Marie Františka Toskánská dala zbudovat nový oltář a v něm uložit ostatky svatého Justina.

Za válek s Francouzi a s Prusy byl Hájek několikrát bezprostředně ohrožen, ale vypálení naštěstí unikl. Roku 1768 byla v klášteře zřízena lékárna a při velkých hladomorech háječtí mniši obětavě pomáhali při ošetřování nemocných. Po bitvách sloužili ve špitálech pro raněné vojáky.

Za vlády Josefa II. se uvažovalo o zrušení hájeckého kláštera, ale pak se úřady spokojily jen s omezením počtu řeholníků. Za epidemie cholery roku 1832 pomáhali háječtí františkáni lékařům ve všech okolních vesnicích.

Po první světové válce popularita kláštera v Hájku značně poklesla, ale tradice tammějších poutí se udržovaly i nadále. Teprve po druhé válce, v padesátých letech, byl klášter spolu s ostatními řeholními institucemi zrušen a jeho pozemky i budovy získala armáda.

- r

HOSTIVICKÉ GRUNTY

CHALUPA KOLÁŘOVSKÁ

Jméno měla po koláři Kotoučovi, který zde své řemeslo provozoval ještě před bitvou na Bílé Hoře. Při soupisu panského majetku v roce

1654 bylo konstatováno, že chalupa je pustá, že jsou při ní 3 kopy ladem ležících polí, že tu nejsou žádné louky, jen u chalupy višňový sad s několika slívami.

Roku 1703 počal na gruntě hospodařit Jan Procházka. Vrchmosti platil ročně 2 kopy a 4 groše, faráři dával 3 věrtele, 3 a půl měřice pšenice a žita a 1 kuře ročně. Hostivický kantor dostával po jedné měřici pšenice a žita a půl bochníku chleba. Roku 1731 zdědil chalupu syn Jiří, roku 1740 tu hospodařil Matěj a v roce 1760 Josef Procházka. Po jeho smrti se na grunt přiženil v roce 1778 František Šafránek. Roku 1793 však usedlost zdědil syn Josefa Procházky Jakub, který roku 1832 předal hospodářství synu Josefovi. 30. června 1869 se stala majitelkou gruntu Josefova dcera Barbora, která se provdala za Antonína Burgra. Ten roku 1886 chalupu přestavěl a zvýšil o jedno patro. Po něm převzal v roce 1902 statek syn Jaroslav s manželkou Anežkou. Posledním majitelem statku z tohoto rodu byl Stanislav Burgr, který druhý statek s popisným číslem 633 prodal občanu Satoriovi.

Další usedlost, s jejíž historií se seznámíme, má dnes popisné číslo 656. Za starodávna to byl

MRÁZOVSKÝ GRUNT

Kolem roku 1600 na něm hospodařil Jan Mráz a v roce 1654 vdova po něm Anna Mrázová. Jak přežila třicetiletou válku, napovídá zápis o jejím hospodářství ve zmíněném roce. Ke gruntu patřil lán polí, z nichž však osila jen jeden strych, všechno ostatní leželo ladem. Neměla ani potah, ani dobytek. Roku 1688 získal grunt po Jiříkovi Nedbalovi Jakub Bledej. S jeho dcerou Kateřinou ho vyženil roku 1728 Václav Osvald. Osvaldova dcera přinesla roku 1753 grunt věnem Františku Novotnému. Po smrti těchto manželů zdědil roku 1791 grunt jejich syn Josef a po něm roku 1828 další Novotný. Jmenoval se Jan a spolu s manželkou Kateřinou postoupili roku 1870 smlouvou svůj majetek synu Františkovi. Po jeho smrti vlastnil usedlost nezletilý syn Rudolf, který se roku 1903 z nešťastné lásky zastřelil. Po něm zde hospodařila jeho matka Marie Novotná, rozená Králová. Ta statek roku 1908 prodala c. k. velkostatku, a to pole za 56 tisíc korun a obytné budovy za osm tisíc. Ty však po krátké době koupila zpět za 12 tis. korun. Majetek po ní zdědily sestry Františka Pajmová a Marie Králová. Pajmová prodala obytné stavení Antonínu Hroníkovi, hospodářskou budovu pak přestavěl

v roce 1924 Karel Bouša s manželkou Královou na obytný domek, tehdy s popisným číslem 78.

Zajímavou historií má stavení, krčící se na pokračí "Stromečků" k hrázi Litovického rybníka a dosvědčující svou barokní fasádou dávný původ. Podle starých gruntovních knih to je

MLÝN PANSKÝ

V roce 1662 bylo o něm do urbáře zapsáno: "Mlejn panskej byl pod litovickým rybníkem o dvou kolech mléčných, nyní jest pustej, toliko zdi zůstaly, jiné všecko zpustošeno jest, rolí ani luk k němu žádných není, však kdyby se zase vyzdvihl, vrchnosti byl by zase k užítku".

Po několika letech byl opraven a hospodařili na něm mlynáři, jak o tom psáno v roce 1732: "Mlýn v Litovicích na rybníku panský jest. Ze živé vody platí mlynář tři kopy míšenské ročně". Prvními mlynáři byli: v roce 1732 Martin Osvald, roku 1738 Jiřík Milota, r. 1755 Josef Pratek a r. 1760 Bartoloměj Pokorný. Od té doby byl mlýn veden jako živnost s dědičným pachtem /rozuměj pronájem/. Roku 1778 koupil ho s právem dědičným mlynář Jakub Nejedlý, jehož dcera se v roce 1794 provdala za Jana Knechtla. Manželé Knechtlovi předali potom majetek dceři Barboře, provdané za Jana Vojáčka. Ta spolu s manželem prodala mlýn roku 1818 Františkovi a Anně Čechovým, o čemž je v gruntovní knize tento zápis:

"Dnes nížepsaného dne a roku podávají a mocí přítomného kontraktu skutečně prodali jsou Jan a Barbora Vojáčkoví až na potvrzení Vysoce Slavné Velko-vévodské Doministrace, ten dle knihy gruntovní jim přináležející a ve vsi Litovicích pod číslem 37 ležící emphyteuský mlýn /rozuměj dědičný/, spolu k nim patřícíma dominikálními i rustikálními /panskými i selskými/ grunty s všemi břemeny a povinnostmi Františku a Johaně Čechovým k jejich společné neobmezené vlastnosti, k dědičnému jmění a k užívání za cenu oboustranně dobrovolně smlouvanou, tento emphyteuský mlejn spolu k němu patřícími dominikálníma grunty 13 tisíc zlatých a při něm povynacházejícíma rustikál. grunty 6 tisíc zlatých, v jednom 19 tisíc zlatých. Každý držitel povinen do důchodu panství Tachlovického každoročně při sv. Jiří jménem činže z mlejna na věčné časy padesát zlatých platiti a šest dní ruční práce v čas žitných a pšeničných žní bez platu a stravy s osobou k práci dostatečnou řádně vybejvati, pak při lovení jednoho každého kaprového rybníka tak jak při

prvopočátečním prodeji mlejna stanoveno jest, rozvážeti ryby povinen jest".

Roku 1821 prodali manželé Čechovi mlýn Johanu a Eleonoře Šturzovým. Ti roku 1831 zemřeli bezdětní a mlýn byl pak prodán v dražbě za 3980 zlatých. Koupili ho manželé Klímovi, od nichž ho roku 1832 získal za 5560 zlatých Josef Herda. Jeho syn Václav, hospodařící zde od roku 1840, byl posledním litovickým mlynářem. Od roku 1875 sloužil mlýn jako obydlí hajného.

Miloš Šrámek

ZPRÁVA PRO RODIČE

Od září 1991 se budou obědy ve školní jídelně ZŠ Hostivice platit v hotovosti. Stravné bude vybíráno poslední dva pracovní dny v měsíci předešlém na měsíc následující, a to v kanceláři vedoucí jídelny. Ráno od 7.30 do 8.00 hod., odpoledne od 11.20 do 14.00 hod. Poplatky za obědy jsou: 1-4. roč. 6,50 Kčs 5-8. roč. 7,- Kčs. Stravné na září se bude vybírat ve dnech 29. a 30. 8. 1991 od 9.00 do 14.00 hod. vedoucí jídelny Jelenová

KRONIKA ŽIVOTA

PŘIVÍTALI JSME DO ŽIVOTA

SŇATEK UZAVŘELI

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

Anna Kletečková	1911	8. 4. 1991
Růžena Jabůrková	1911	9. 5. 1991

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme za četné projevy soustrasti a všem, kteří se přišli naposledy rozloučit s naším milovaným synem ing. Martinem P a s á k e m, za květinové dary a slova útěchy. Zvláště pak partě vedoucích Pionýra, členům a spoluhráčům z oddílu kopané TJ Hostivice, kterým rovněž děkujeme za zajištění dopravy na obřad.

Naše veřejné poděkování chceme také vyslovit panu Luboši Vernerovi za okamžité poskytnutí první pomoci našemi synovi po jeho těžkém zranění.

Václav a Ladislava Pasákoví

VZPOMÍNKA

29. 6. 1991 to bude 15 let, co nás navždy opustila naše milovaná maminka, babička a prababička, paní Zdenka C h a l u p o v á. Za upřímnou vzpomínku děkuje syn Zdeněk s manželkou a vnučka Zdenka s rodinou.

KULTURNÍ POŘADY

červen

- 16. - koncert Žáků hudebních kursů ve 14.00 v Dělnickém domě
- 19. - dětské představení "O Sněhurce" v 9.00 v MŠ
- 26. - zájezd do Hudebního divadla na představení "Divotvorný hrnec."

KNÍHOVNA OZNAMUJE

Po dobu prázdnin bude městská knihovna nepřetržitě poskytovat služby svým čtenářům. V měsících červenci a srpnu bude změněná výpůjční doba:

dospělí: pondělí 8.00 - 17.00
čtvrtek 8.00 - 17.00

děti středa 12.00 - 16.00

Zpříjemněte si pobyt na vaší dovolené vypůjčenými knihami od nás. Noví čtenáři vítáni.

Vydává: Hostivické kulturní středisko

Řídí: Redakční rada: S. Plicka (předseda),
M. Zvára, A. Tejnor, K. Šícha, J. Pergl,
J. Stejspal, Č. Macháček, E. Hrbková
ilustrace V. Stanislav

Vedoucí redaktor: A. Křižková

Tiskne: EDITPRESS Rudná

Předáno do tisku: 4.6.1991

červenec

2.	Vrať se do hrobu	ČR
5., 6.	Houkání sovy	Franzie
9.	Tankový prapor	ČR
12.	Rodinný podnik	USA
13.	Stíny na zdi	USA
16.	9 a 1/2 týdne	USA
19., 20.	Válka Roseových	USA
23.	Nováček	USA
26., 27.	Příběh Služebnice	USA
30.	Ježíš	USA

Změna programu vyhrazena.

V měsíci srpnu se z důvodu dovolené nepromítá.

INZERCE

Vážené zákaznice!

Vaše zakázky místo zrušené provozovny "Šití příkrývek Hostivice" vyřídí provozovna "Douděrová, Jeneč, Pod školkou 343, tel.: 9980086".

.....
Písemně nebo telefonicky se můžete nejpozději do 30. 6. 91 přihlásit do kursů pro začátečníky i pokročilé jazyka anglického a německého. Výuka jen pro dospělé zájemce začne od 10. září 1991.

PhDr. Eva Podhorská
Litovická 787, Hostivice, tel.: 395 164

.....
B r o u s í m cirkulárky, vrtáky, nože, nůžky a jiné nástroje.

Karel K l e t e č k a
U ovčína 1093, Hostivice - Břve

.....
Investujte vhodně své úspory a kapitál!

STS Hostivice st. p. nabízí v programu velké privatizace možnost umístění investičních kupónů a prodej omezeného množství akcií na jméno. V případě Vašeho zájmu Vám zašleme písemné informační materiály. Trvale ziskový výrobní program. Výhodná poloha na západním okraji Prahy. N e v á h e j t e.
253 80 Hostivice, okr. Praha-západ.

AUKCE PRAHA-ZÁPAD

ČERVEN 1991

ŠTĚCHOVICE

Seznam provozních jednotek zařazených
do dražby konané 15. 6. 1991 ve Štěchovicích

Lodní doprava Slapy	9 732 000,- Kčs vč. objektu
Prodejna zeleniny Hradištko pod Medníkem	94 000,- vč. objektu
Potraviny s obsluhou Štěchovice	174 000,- vč. objektu
Fekál. vůz PZA 10-27 Slapy	112 000,-
Malotraktor Slapy	8 000,-
multicara 25 Slapy PZ 95-04	25 000,-
hoblovačka Slapy	3 000,-
autobus PZA 02-09 Jílové u Prahy	80 000,-

ROZTOKY u PRAHY

Seznam provozních jednotek zařazených
do dražby konané 22.6.1991 v Roztokách u Prahy

Regenerace topných olejů Roztoky u Prahy	1 946 000,- vč. objektu
Stavební středisko /truhlárna, zámeč. dílna/ Roztoky u Prahy	408 000,- vč. objektu
samoběhuha Roztoky u Prahy	1 947 000,- vč. objektu
tabák - stánek Libčice n. Vlt.	53 000,- mobilní buňka
Potraviny č. 165 Libčice n. Vlt.	692 000,- vč. objektu
Dům služeb Libčice n. Vlt.	2 500 000,- vč. objektu

ŘEVNICE

Seznam provozních jednotek zařazených
do dražby konané 23. 6. 1991 v Řevnicích

sklenářství Řevnice	3 000,- Kčs soubor movitých věcí
kadeřnictví Všenory	4 000,- nájem
sběrna prádla, čištění, mandl Dobřichovice	3 000,- soubor movitých věcí
Autocamp Řevnice	2 838 000,- vč. objektu
sběrna prádla, čištění, mandl Všenory	3 000,- nájem
Výroba pojistkových držáků Řitka	362 000,- vč. objektu
potraviny s obsluhou Dobřichovice	475 000,- vč. objektu
nákl. auto AVIA PZ 95-66 Řevnice	55 000,-
nákl. auto Š 706 MTS 24 PZ 91-77 Řevnice	100 000,-
autojeřáb IFA PZ 80-07 Řevnice	250 000,-
autojeřáb P V3S AD 050 PZ 33-01 Řevnice	65 000,-
zemní stroj DH 112 Řevnice	220 000,-
nákl. P V3S skl. PZ 67-22 Řevnice	40 000,-
Š 706 nosič kontejneru PZA 04-30 Řevnice	250 000,-
nákl. aut. LIAZ 110.052 PZA 20-39 Řevnice	250 000,-
Š 706 MTS 24 s hydr. rukou PZA 08-19 Řevnice	120 000,-
Š 706 MTS 24 PZ 96-80 Řevnice	65 000,-
fekál CAS 11 T 815 PZA 04-68 Řevnice	400 000,-
fekál P V3S PZ 68-95 Řevnice	20 000,-
fekál P V3S PZA 15-76 Řevnice	20 000,-

HOSTIVICE

Seznam provozních jednotek zařazených
do dražby konané dne 29. 6. 1991 v Hostivici

Samoobsluha + masna + cukrárna + tabák Hostivice	5 989 000,- Kčs vč. objektu
Drobné zboží, papír, hračky Hostivice	51 000,- nájem
Kadeřnictví Jeneč	28 000,- nájem
Mandl, čistírna Hostivice	15 000,- nájem
Švadlenka - výroba Hostivice	34 000,- nájem
Š 1203 PZC 94 Hostivice	9 000,-
IFA W 50 sklápěč PZ 56-26 Hostivice	25 000,-
IFA W 50 sklápěč PZ 68-44 Hostivice	30 000,-
Š 706 sklápěč PZA 11-68 Hostivice	60 000,-
Š 706 sklápěč PZA 02-19 Hostivice	40 000,-
Š 706 sklápěč PZA 03-69 Hostivice	20 000,-
valník LIAZ 100 PZ 79-13 Hostivice	62 000,-
buldozer Hostivice	12 000,-
válec motor. Hostivice	25 000,-
Š 1203 dodáv. PZ 64-87 Hostivice	5 000,-
traktor Bělorus na zemní práce Hostivice	30 000,-
stroj Finišer Hostivice	186 000,-

motor. ruč, válec
Hostivice

23.000,-

Samoobsluha + masna
Hostivice

1 217 000,-
vč. objektu

Napětí v sále Dělnického domu v Hostivici,
kde v sobotu 27.4.1991 probíhala 1. aukce
na okrese Praha-západ

ČERVENEC 1991 RUDNÁ u PRAHY

Seznam provozních jednotek zařazených
do dražby konané dne 13. 7. 1991 v Rudné u Prahy

Objekt č. 52 v rekonstrukci Rudná	225 000,- Kčs vč. objektu
Pedikura Rudná - dům služeb	2 000,- soubor mov. věcí
Prodejní buňky bez pozemku Rudná	37 000,- nájem
Širokosortimentní drogerie Rudná	48 000,- soubor mov. věcí
Širokosort. drobné zboží Rudná	45 000,- soubor mov. věcí
Samoobsluha Rudná	558 000,- vč. objektu
Pohřební služba Rudná, dům služeb	60 000,- soubor mov. věcí
Oděvy Rudná	9 000,- soubor mov. věcí

ÚŘAD PRÁCE

PRAHA-ZÁPAD

A NEZAMĚŠTNANÍ

Ztratili jste zaměstnání, hodláte změnit místo, chcete si rozšířit kvalifikaci, uvažujete o budoucím povolání svého dítěte. To jsou jen některé z důvodů, které by vás mohly přivést do Úřadu práce Praha-západ. Najdete jej ve 2. patře budovy Okresního úřadu v Podskalské ulici č. 19, jen pár kroků od východu ze stanice metra Karlovo náměstí.

Úřady práce jsou zcela novou institucí. Vznikly v každém okrese České republiky teprve na sklonku roku 1990. S pracovními úřady, které některé ještě pamatujeme, či s odbory pracovních sil národních výborů, které známe téměř všichni, mají společného nemnoho. Zákony Federálního shromáždění a České národní rady o zaměstnanosti jim svěřují provádění státní politiky zaměstnanosti. Co to znamená? Zdaleka ne jen vyplácení podpor nezaměstnaným, jak tomu bývalo kdysi dávno, nebo nábor pracovníků do dolů, jak tomu bylo naopak ještě nedávno. Tentokrát jde o ucelený soubor činností, jehož cílem a smyslem je, aby každý, kdo chce a je schopen pracovat, měl vhodné zaměstnání.

Opustili jsme prázdná schémata práva na práci i povinnosti pracovat (spíše však být zaměstnán). Nové zákony o zaměstnanosti vyjadřují právo občana na zaměstnání velmi konkrétně, jako právo na zprostředkování pracovního uplatnění ve vhodném zaměstnání, právo na rekvalifikaci nezbytnou k pracovnímu uplatnění i právo na hmotné zabezpečení před nástupem do zaměstnání a v případě ztráty zaměstnání. Situace, kdy se člověk ocitne bez zaměstnání a chce přitom pracovat, je tedy chápána jako dočasná a změnitelná vlastním úsilím dočasně nezaměstnaného i pomocí státu. Stát se uchazeči o zaměstnání v první řadě snaží pomoci při hledání vhodného místa. Na úřadech práce jsou k dispozici informace o volných místech nejen v daném okrese, ale i v sousedních okresech. Třeba na úřadě pro Prahu-západ se lze dovědět i o volných místech v Praze a v okresech Beroun, Praha-východ, Kladno a dalších.

Úřady práce také nabízejí rekvalifikační kurzy. Jsou určeny zájemcům o změnu, rozšíření či aktualizaci dosavadních znalostí a dovedností. Nikoliv ovšem jen z pouhé zvědavosti, ale za účelem snadnějšího uplatnění na trhu práce. Vlastní aktivita a zájem pracovníka uplatnit se třeba i ve zcela nové oblasti, v níž doposud nepracoval, je stimulována také tím, že po dobu rekvalifikace má nárok na 80% průměrného čistého měsíčního výdělku ze svého posledního zaměstnání. Běžný příspěvek před nástupem zaměstnání přitom činí 60% dřívějšího výdělku. Účastník rekvalifikace dostane navíc proplaceny i náklady za učební pomůcky, pracovní vybavení, jízdné do místa konání rekvalifikace apod.

Stát, respektive úřady práce, finančně i jinak zvýhodňují zaměstnavatele, kteří dokáží vytvořit nová pracovní místa a zaměstnat dočasně nezaměstnané. Zvláštní pozornost a mimořádná podpora je poskytována v případech, kdy jsou vytvářena pracovní místa pro osoby se změněnou pracovní schopností.

Samostatnou zmínku zaslouží podpora budoucím soukromým podnikatelům. Rozhodne-li se občan, který je dočasně bez zaměstnání, samostatně podnikat, může dostat od úřadu práce až dvanáctinásobek průměrného měsíčního příspěvku před nástupem do zaměstnání, který úřad vyplácel v uplynulém čtvrtletí. Jestliže soukromý podnikatel vytvoří pracovní místa i pro další uchazeče o zaměstnání, dostane od úřadu práce tolikrátý násobek příspěvku na zřízení těchto míst, kolik jich vytvořil. Podmínkou přiznání příspěvku je uzavření dohody, že podnikatel peníze vrátí, jestliže do dvou let přestane samostatnou výdělečnou činnost vykonávat. Jsou tu ovšem i možné výjimky a úlevy ze zdravotních a jiných zřetele hodných důvodů. Zatím byla řeč o úřadech práce obecně. Avšak vše, co bylo napsáno platí i o Úřadu práce Praha-západ. Pracovníci úřadu jsou připraveni poradit i v mnoha dalších situacích, v nichž se mohou lidé v současné době ocitnout. Jsou tu odborníci pro oblast volby povolání a přípravu mladých lidí na povolání, pracovníci, kteří vám rádi poradí a nejednou účinně zasáhnou v případech, které se zdají neřešitelné. Nejednou jsou takto bezradní lidé různě zdravotně postižení.

Nejčastěji však přicházejí na úřad práce v Podskalské ulici lidé pro informaci o volných místech. Přicházejí nejen ti, kdo ztratili zaměstnání (uchazeči o zaměstnání), ale i lidé, kteří z nejrůznějších důvodů hledají

něco jiného. V obou případech mohou, kromě typů, kde se ucházet o práci, dostat i další užitečné rady. Třeba jak se vůbec na pracovním trhu orientovat a jak se vyznat v sobě samém, ve svých předpokladech pro tu či onu práci.

Ostatně přijďte sami. Přesvědčíte se, že úřad práce vlastně není úřad, ale moderní instituce, připravená spolupodílet se na řešení vašich problémů.

Možná vás bude ještě zajímat, jak to vypadá s nezaměstnaností na našem okrese. V květnu t.r. bylo na Úřadě práce Praha-západ evidováno celkem 619 uchazečů o zaměstnání. Kdo byli tito lidé? Mužů bylo 247, žen 372. Mezi uchazeči bylo 49 osob se změněnou pracovní schopností. Největší počet nezaměstnaných se řadil do věkového intervalu 30-49 let, celkem to bylo 311 lidí. Pokud jde o vzdělání, jsou nezaměstnaností nejvíce postiženi lidé se základním vzděláním.

V celé této nikoliv příjemné přehliďce čísel je jediná povzbuzující veličina. Naprostá většina uchazečů o zaměstnání je zatím bez práce kratší dobu než 3 měsíce. Znamená to, že se zatím vcelku daří nalézat pro uchazeče nová pracovní příležitost. Nasvědčuje tomu seznam 211 volných míst.

LITOVICKÁ TVRZ

Na konci táhlého mělkého údolí u pramenů Litovického potoka stojí skvost gotického stavitelství - mohutná tvrz. Tak začíná téměř každé pojednání o této monumentální stavbě. Ano, stojí, dosud stojí. Nikdy však za téměř 700 let své existence nebyla tak blízko konci.

Stavebníkem této tvrze byl pražský biskup

Jan IV. Svěřil stavbu francouzským mistrům, kteří pro něho stavěli řadu budov, přestavovali i hrad Dražice. Proč Jan IV. stavěl tvrz právě tady, může být předmětem dohadů. Rovněž posudek všech badatelů, kteří se tvrzí zabývali, je podivný. Mluví o archaičnosti stavby. Znamená to asi, že v roce 1333, kterému se stavba připisuje, se už stavělo jinak? Není to snad tím, že stavba vznikla na základech starší tvrze? Bez důkladného průzkumu to nelze vyloučit. Tvrz sloužila bez velkých přestaveb tři sta let. Až po třicetileté válce byla proměněna na sýpku. V té době, jak se píše v ohledání, měla šindelovou střechu, větším dílem zkaženou, štíty byly pobořeny, do tvrze přešlo. Dnešní valbová střecha štíty nemá, zato je v ní plno děr a do tvrze opět prší. Dnešní uživatel ztratil o tvrz veškerý zájem v okamžiku, kdy přestala sloužit jako sýpka. Okna úplně chybí, na podlahách pater je vrstva zčernalých vlašských ořechů. Přes původní opukový znak roku Dražických nějaký barbar zasekal elektrovednou trubku. Jediným svědkem občasného a marného pláče památkářů jsou hraničky tašek, které se směly používat na opravu střechy. Uživatel provozoval v areálu tvrze živočišnou farmu, která prodělávala několik miliónů ročně. Na opravu střechy nezbylo. Naopak, pracovníci farmy navrhovaly tvrz zbourat. Víte, co by se ušetřilo peněz?

Napadlo mě obrátit se na církev. Vždyť tu měli domov čtyři metropolitě: Jan III, Jan IV., Jan Očko z Vlašimi a Jan z Jenštejna. Jenže církev má vlastních starostí nad hlavu. A co svobodní zednáři? Zachariáš Litovský ze Svinař, příslušník družiny Václava IV., zakladatel a hejtman Bratrstva obruče a kladiva, seděl na Litovicích. K tomuto bratrstvu se jako ke svému předchůdci hlásili svobodní zednáři už v 18. století, Bratrstvo obruče a kladiva svým programem i symbolikou předjímalo jejich snahy. Z Litovické tvrze šel na smrt protestant Jan Kutnauer ze Sonnenštejnu, jeden z nemoha opravdových mužů mezi předáky stavovského odboje. Jeho vdova volila emigraci bez návratu. A to byl konec tvrze jako sídla. Psali jsme Kanceláři prezidenta republiky, kde nám doporučili obrátit se na příslušné středisko památkové péče. Marně. A tak přemýšlím, jak přimět uživatele k nějakému řešení. Ale Státní statek Jeneč má hroší kůži, dokonce se pokouší budovu, kterou za desítky let přivedl na pokraj zkázy, prodat v Německu. A tak, aniž se dočkáme důkladného průzkumu, přijdou třeba jednou časy, kdy budeme do tvrze za tvrdou valutu chodit na Malzbier.

Ing. Jiří Pergl